

Ta khóc vì tự hào, cũng vì hổ thẹn...

AFR Dân Nguyễn

Đình Nguyên Kha, Nguyễn Phương Uyên, các con yêu quý!

Hãy cho phép ta được gọi các cháu như vậy được không. Ta gọi vậy, nếu có xứng đáng, cũng chỉ bởi ta đáng tuổi cha chú các con, và bởi đồng cảm, đồng tình về những việc các con làm, ta cảm phục và tự hào về các con nhiều lắm; Còn về tấm lòng với non sông đất nước, với dân tộc, và nhất là về lòng dũng cảm, thì ta tự nhận thấy chưa xứng đáng gọi các con như vậy đâu!

Ta, thế hệ cha chú các con đã làm được gì cho chính các con, cái thế hệ mà, cũng ở tuổi các con thôi, những thanh thiếu niên ở những nơi khác trên thế giới này, chúng không phải trăn trở về vận mệnh non sông, cũng không phải để tâm vào những vấn đề chính trị bản thủ. Chúng đến giảng đường học, giao lưu, chơi thể thao, đi picnic cuối tuần, và đi du lịch khám phá...

Ta cứ ngỡ rằng, công trạng ta lớn lắm, là tấm gương sáng lắm cho các con học tập và làm theo...

Bởi vì ta và thế hệ cha ông các con đã tự mình tự hào về thành tích về vang đánh thắng hai đế quốc to.

Bởi vì ta và thế hệ cha ông các con tự mình tự hào, hãnh diện rằng, đã góp công làm nên, và xây dựng và ra sức bảo vệ cái nhà nước công nông đầu tiên ở Đông Nam Á.

Bởi vì ta và cha ông các con vẫn luôn tự hào vì có đảng cộng sản Việt Nam quang vinh, “người tổ chức và lãnh đạo mọi thắng lợi của cách mạng Việt Nam”, là “Đỉnh cao trí tuệ của loài người”, nguyện trung thành tuyệt đối với cái “Đỉnh cao trí tuệ” ấy, nguyện đặt mình dưới sự dẫn đường chỉ lối bởi cái đảng quang vinh ấy.

Nhưng khi ta ngộ ra rằng, ta và thế hệ của ta đã hy sinh xương máu, để thu giang sơn về một mối, cũng là lúc làm lòng người chia ly...thì ta đã làm gì?

Nhưng khi ta ngộ ra rằng, trong vườn ươm Dân tộc, ta và thế hệ cha ông các con đã ươm, đã vun tưới chăm sóc một loài cây, để rồi tới ngày nó vươn cao, tàn tán xum xuê, thay vì ra trái ngọt cho đời, nó lại ra trái đắng...thì ta đã làm gì?

Nhưng khi ta ngộ ra rằng, chính thế hệ ta đã và đang là thủ phạm gây nên Thảm Họa cho dân tộc, một thảm họa có thể nói tệ hại nhất trong lịch sử dân tộc, tệ hại hơn cả thời Trịnh Nguyễn phân tranh, bởi thời Trịnh Nguyễn chỉ là cuộc chiến tương tàn, nổi da xáo thịt, còn thế hệ ta, ta lại góp công "hun đúc" dân tộc này bằng ý thức hệ, bằng một chủ thuyết sai lầm...thì ta lại chọn cách lặng câm, tự huỷ hoại mình, tự chui vào hầm trú ẩn...

Ta vẫn cố tình làm ngơ khi tàu lạ nghênh ngang cày xới trên vùng biển quê hương, bắt nhốt, đánh đập ngư dân mình.

Ta vẫn làm ngơ, không cất vấn những kẻ ra lệnh cho lũ đầu trâu bắt nhốt, đàn áp những người biểu tình yêu nước, chống bọn bá quyền xâm phạm trắng trợn vùng trời vùng biển thiêng liêng của Tổ Quốc.

Ta vẫn cố tình làm thính khi biết bao người nông dân khốn khổ- đồng bào mình bị cướp đất, bị phá nhà mà không biết kêu oan, chỉ vật vã kêu Trời...

Ta vẫn lạnh lùng khi nghe những bản tin thời sự hằng ngày, mà ở đó đầy những tin cướp giết, hãm hiếp, thờ ơ và vô cảm hết phát thanh viên thời sự đọc tin 2 trẻ em chết vì ngộ độc bánh ngô, 3 trẻ chết vì một tai nạn giao thông, 4 trẻ em chết vì đuối nước...

Ta cũng thờ ơ khi nghe tin "Đình tặc lại rải đinh"..., lâm tặc lại phá rừng...dù biết rằng, không đâu trên thế gian này, dù ở những quốc gia nghèo đói nhất cũng không thể sản sinh ra lũ đình tặc, và ta biết đó chính là sản phẩm mang nét đặc trưng của riêng quê hương VN, mà không suy nghĩ thêm về hiện tượng này, thử đặt một câu hỏi, liệu đình tặc sản sinh từ truyền thống dân tộc, hay chỉ là một biểu hiện cụ thể của tính cách con người mới xã hội chủ nghĩa.

Ta cũng không dành nhiều thời gian để suy tư về hiện tượng bà mẹ đau yếu treo cổ tự tử, để...dành tiền cho con học, để giải thoát gánh nặng cho chồng con gia đình...

Ta quá biết cái xã hội ngày nay là thành quả chính ta và thế hệ cha ông các con đổ xương máu, cùng chung tay xây đắp và vẫn đang gìn giữ mấy mươi năm qua.

Cái xã hội mà người bệnh, cả bệnh nhi phải chui vào gầm giường bệnh trong mùa hè ngột ngạt, nằm chờ tiêm thuốc, thăm khám, vì không đủ chỗ trên giường, trong khi bệnh viện sẵn có phòng “tự chọn” cho bệnh nhân với giá cao hơn giá phòng khách sạn 3, 4 “sao”, từ 5 trăm tới 7 trăm ngàn đồng một ngày đêm- một hình thức kinh doanh kiếm tiền dễ hơn trở bàn tay, không phải quảng cáo, khỏi cần khuyến mãi hay tiếp thị.

Cái xã hội mà ngành “trồng người” chính là nơi hành hạ cả học sinh lẫn phụ huynh bởi những khoản chi phí hươu vượn, nhưng luôn được hợp thức hóa dưới nhiều chiêu trò, là nơi gieo rắc thói hư tật xấu, phô bày ra cách nói dối và nguy hiểm đầu đời cho trẻ em chập chững đến trường, và nói dài đến khi các em trở thành những chủ nhân tương lai của đất nước...

Cái xã hội mà ở đó, người muốn hỏi lỗi cũng không được, bèn là bị quàng cho cái tiếng xấu “Trở cò”. Người yêu nước bị chụp mũ phản động.

Cái xã hội mà ở đó, nền chính trị tha hóa tới mức quan lại thả sức nói, muốn sao lên vậy, thả sức làm sai, thậm chí gây gộ ác, mà chỉ cần kèm theo câu xin lỗi (không thật tâm) là xong- Một nền chính trị tới mức có thể tóm gọn trong một câu “Nói dzậy mà không phải dzậy”

Một nền chính trị mà ở đó quan lại từ trung ương tới địa phương lấy việc chia bè kết đảng làm kế hoạch, lấy việc đấu đá nhau, “cho nhau ăn bùn” làm nghị quyết bất thành văn...

Các con!

...

Ta không dám nói rằng mình đang khóc khi viết những dòng này gửi tới các con, vì các con có lý do kết tội ta đang nhỏ những giọt nước mắt cá sấu.

Xét về tất cả, từ tư tưởng, tình cảm, cho đến di sản, tài sản đất nước, từ thượng tầng chính trị thối tha, đến hạ tầng kinh tế vỡ nát, từ nền “trồng người” hồng bet mang tính hệ thống, đến nền “cứu người” đã “xuống cấp” đến mức thành “nan y”, từ một quá khứ trọn vẹn đau thương mất mát đến hiện tại bẽ bàng, và một tương lai mờ tối...các con, phải, chính các con có quyền trách cứ, lên án ta và thế hệ cha ông các con.

Ta và thế hệ ta, những cha ông các con biết rằng hỏi lỗi bây giờ là quá muộn, để các con bị lạc mất trong rừng thẳm thâm u, mà những đường mòn cũng không còn vì cây dại đã mọc trùm che lấp lối đi.

Càng ngẫm càng đau. Càng thương càng xót!...

Nhưng các con là những “Chú bé Tý Hon”, thông minh, lanh lợi, đã biết tự cứu mình, cứu được cả cha mẹ.

Các con đã tìm được đường ra, trong cái rừng già thâm u ấy, nơi mà chính cha ông các con cũng bị lạc mất...

Sáu năm tù, hay tám năm trong chốn ngục kia- mấy ngàn ngày họ vùi dập các con trong bóng tối và đọa đày...

Kết án các con, nặng nhẹ, ấy là quyền của họ.

Không có tội, họ còn bẽ thành có tội, thì việc họ khoác lên cổ các con cái tròng sáu năm, tám năm tù, đâu có gì lạ.

Nhưng đó là ý chí của họ, là cách làm của họ- là người tính.

Cho dù họ không ăn năn vào một ngày nào đó về bản án phi lý mà họ tròng lên vai các con, không có nghĩa các con hết hy vọng vào một ngày sớm hơn cái hạn sáu năm, hay tám năm kia, các con được nhìn ánh mặt trời rạng chiếu vào buổi sớm bình minh trên quê hương mình.

Còn Trời tính nữa! Chúng ta được phép hy vọng điều đó chứ. Tại sao không?

Nhìn Phương Uyên cười, ta dám chắc, không người có lương tri nào lại không cảm phục; Nhìn con cười, không một người làm cha làm mẹ nào không mỉm cười rơi lệ trong niềm tự hào dâng trào đến nghẹn ngào.

Không làm gì tiếp theo đây để rút ngắn đêm trường trong lao ngục cho các con, chính là chuỗi tội lỗi của hết thầy thế hệ cha ông các con tiếp tục dài thêm.

Làm sao có thể nói các con có tội chỉ với cái khẩu hiệu phản đối kẻ xâm lược, trong lúc mà có kẻ chễm trệ trên chiếc ghế quyền lực đòi xóa sổ một quốc gia ở xa lắc cuối trời, không gây thù chuốc oán cho VN, thì không sao!?

Làm sao có thể kết án các con có tội, khi các con chỉ bày tỏ một nguyện vọng chính đáng là nguyện rửa cho bày sâu cắn lá đục thân phá hoại mùa màng kia chết hết đi, và muốn đào phá bỏ đi cái hang hổ nơi ẩn nấp và nuôi dưỡng bày sâu...

Làm sao bảo các con manh động, khi mà đứng trước vành móng ngựa của bạo quyền, các con hiên ngang, tự tin, không một biểu hiện của run sợ? Các con đã cho cả thế giới thấy đáng vẻ hiên ngang, nụ cười đẹp như thiên thần của các con!

Ta ghen tỵ với cha mẹ các con, những người sinh thành các con, vì ta không có được niềm tự hào to lớn như họ, mà chỉ có niềm tự hào nhỏ nhoi vì tự cho mình cái quyền là bậc cha chú các con.

Nhưng họ- cha mẹ các con xứng đáng hưởng niềm tự hào lớn lao đó, bởi công dưỡng dục của họ.

Mỗi khi nhìn nụ cười đẹp thiên thần của các con, ta lại buồn rầu mà liên hệ tới những lo lắng ích kỷ của những đứa con ta, với những lo lắng, toan tính cho bố mẹ, với những can ngăn khi thấy ta thờ dài về chế độ này: “Mặc kệ chúng nó. Cứ để chúng nó gây nhiều tội ác cho chúng chóng sụp đổ. Bố chẳng làm gì được với cái xã hội đen xã hội đỏ này đâu...”. Thậm chí mỗi khi ta nghe thời sự, gặp lúc đồng chí ủy viên này phát biểu, đồng chí bí thư kia đọc diễn văn, chúng giằng ngay cái remote control trong tay ta mà dứt khoát chuyển kênh, với vẻ hậm hực: Tại sao không tìm kênh thể thao, du lịch mà xem mà bố cứ nhăn nheo nghe chúng nó nói. Thấy chúng nó làm chưa đủ tin hay sao...

Ừh, nói về tin, ta liệu có được phép tin rằng, ngày các con ra khỏi chốn lao tù sẽ không là cái hạn của sáu năm, tám năm kia?

Bởi vì ta tin rằng, ngay kẻ vừa gõ búa tuyên bản án kia, trong thâm tâm cũng nguyên rửa cái thể chế này lắm, muốn vứt cái búa quan tòa trong tay đi lắm, “nhưng kẹt nỗi các con khuyên...?”. Không tin hãy nhìn ánh mắt ông ta nhìn các con- những thiên thần tự chấp cánh.

Bởi ta cũng tin rằng, trong cái đảng hư hỏng trầm trọng này, còn nhiều người có lương tri. Họ im lặng chờ thời cơ, hoặc họ chưa đủ can đảm để vượt lên trên nỗi sợ hãi đó thôi...

Bởi ta tin rằng cái đảng này hư hỏng, cũng bởi cái căn nguyên gốc là do cái chủ nghĩa, cái tư tưởng bắt bỏ tù họ đó thôi.

Dù trong hoàn cảnh nào, xin các con cứ giữ mãi nụ cười tỏa sáng kia nhé. Các con có biết các con đang là niềm tự hào của thế hệ trẻ VN hôm nay không?

Các con có biết cả đất nước đang tự hào về các con không?

Các con không đơn độc trong cuộc đấu tranh này. Mọi người đang sát cánh bên các con!...

Ta tự hào về các con!

AFR Dân Nguyễn

Chuyển tới: **TS Nguyễn Anh Tuấn**